

CENTRE DEPARTEMENTAL DE MEMOIRE - RAPPORT

Torsdagen den 10 oktober besökte ett trettiotal Nimrosmedlemmar "Centre Départemental de Mémoire des Pyrénées Orientales" som det fullständiga namnet lär vara. Det är ett krigsmuseum som inrymts i en historiskt intressant byggnad i Perpignan vilken en gång tjänat som utbildningsinstitut för adliga kavalleriofficerare.

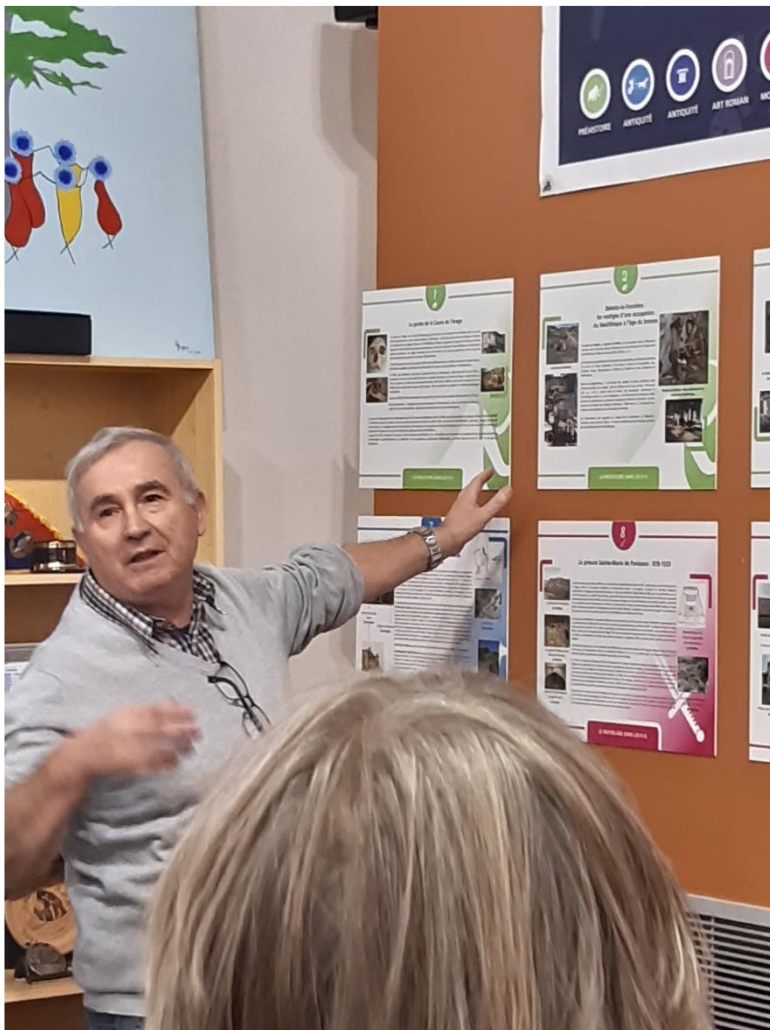
Meningen var att vi skulle få en föreläsning om motståndskämpar i Languedoc Roussillon under Andra Världskriget.

Vi presenterades för vår föreläsare, Antoine, en mycket sympatisk före detta militär.

Så värst många motståndskämpar fick vi dock inte stifta bekantskap med, i själva verket bara en enda, nämligen den berömde rugbyspelaren Gilbert Brutus, som givit namn åt en av de två stora rugbyarenorna i Perpignan. Vi fick också lära känna en ung, lysande spelare, som rekryterades av Gilbert Brutus till rugbylaget USAP, den lokala idrottsvärlden stolthet. Spelaren hette Aimé Giral. Han stupade i kriget dagen innan han skulle ha fyllt 20 år och har givit namn åt den andra och kanske mest välkända rugbyarenan i staden.

Vad den entusiastiske Antoine förärade oss var i själva verket en lysande exposé över i stort sett samtliga väpnade konflikter i departementet Pyrenées Orientales från urminnes tider fram till och med Andra Världskriget. Ingen kan påstå annat än att detta var en mycket intressant och lärorik upplevelse.

Antoine hade också engagerat två kolleger, som visade oss ett rikligt urval av föremål från de två världskrigen. Som ett särskilt kuriosum plockades ett matbestick i silver fram ur ett låst utrymme. Besticket, med initialerna AH, hade en gång tillhört "der Führer" i egen hög person och beslagt tagits när de franska styrkorna erövrade det ökända "Örnnästet".

Som sista inslag fick vi oss förevisade två kunskapsspel som Antoine själv hade konstruerat. Syftet var att besökarna på ett lättsamt och lekfullt sätt skulle kunna testa vad de fått med sig av kunskaper från muséet som enligt min bestämda uppfattning är värt mer än ett enda besök.

Efter drygt två intensiva timmar kände vi oss ganska vimmelkantiga. De allra flesta av oss begav sig då till Café Vienne för att tillsammans smälta intrycken över ett glas med livgivande innehåll.

Lennart Ernulf – text

Christer Yllner - bilder